

Schmöltz Margit

PANELMÍTOSZ

[BOROTVAÉLEN]

2018-06-13 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

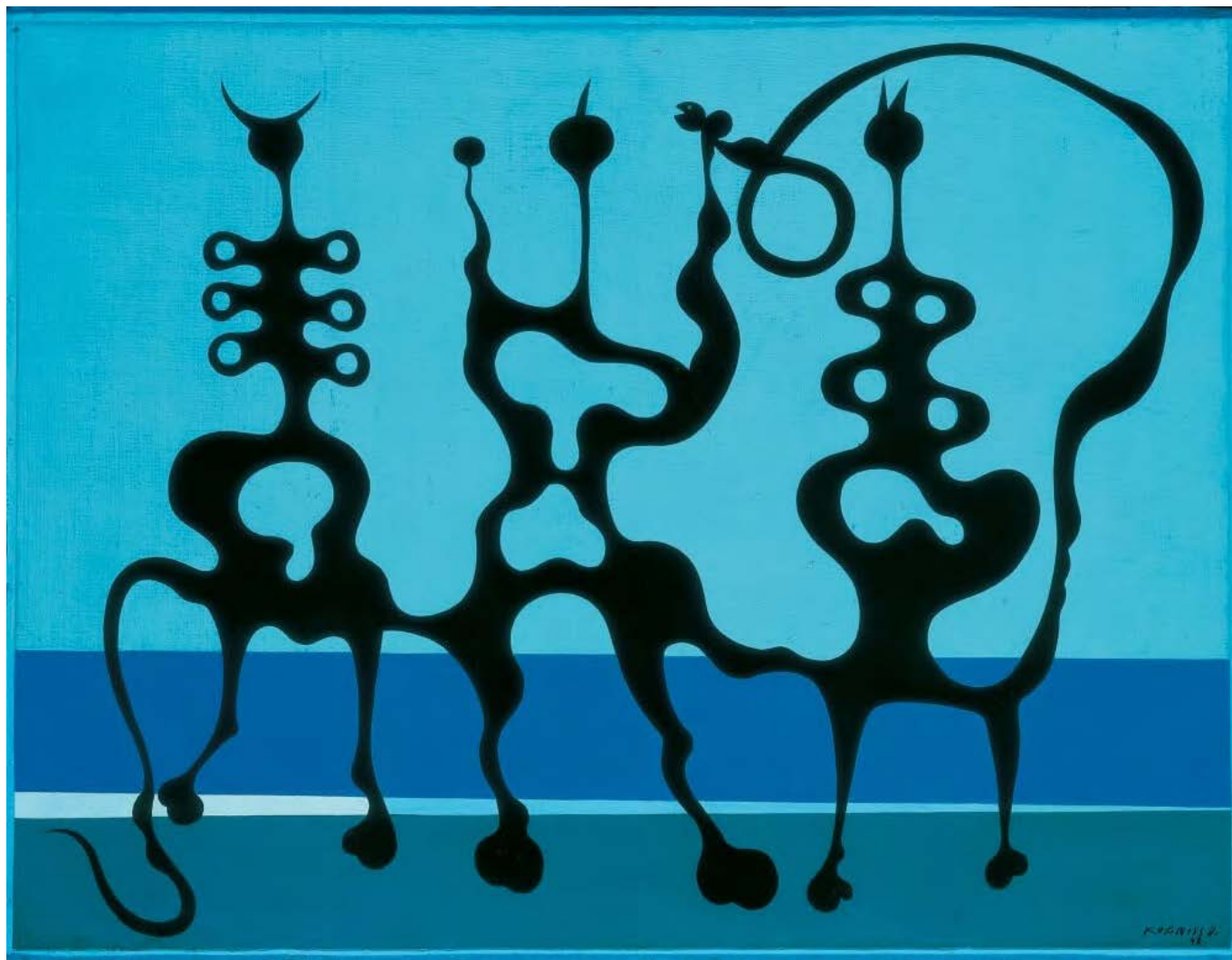

A panelnak is kell legyen mítosza, legendája, hősi éneke, mert ahol ennyire intenzíven sűrűsödik az iszonyat, ilyen töményen sorjázik egymás mellett a fájdalom, a gyász, a kiábrándultság, az unalom, a közöny és az értelemvesztett lét, alkotóerő nélkül formált köbméterekbe dobozolva, ott szükségképpen sarjad egy hérosz, betöltve a misztikum utáni sóvárgást.

tökéletes segédeszköz

A nő a harmadik emeleten, a folyosó végén balra, arra gondolt, talán így is maradhatna. A nőgyógyász látott már ilyet. Más is szőrös és más sem éri el a rejtettebb zugokat, főképpen

nem a kilencedik hónap vége felé. A lábát is csak üggyel-bajjal hozta rendbe, mert hatalmas pocakja korlátozta mozdulatait. Aztán mégis meggondolta magát, és szólt a férjének, hogy segítsen. De a panelben hamar sötétedik, a szürkeség, amely mindig ott van, estefelé diadalútját járja, így egyszer csak utolérte a fanszörzet-ritkítőkat is a harmadikon. A kezdetben lelkes férj, aki termékenységtől duzzadó asszonyának minden hajlatát, domborulatát csodálta, rádöbbsent, hogy a félhomályban nem boldogul a hol pikánsnak, hol gyomorforgatónak tűnő feladattal. Csak tapogatott, kotorászott, babrált a borotvával, de nem haladt semmit. Hiába kapcsolták fel a lámpát, az asszony rengő combjai árnyékot vetettek bozontos ágyékára is. Később egyikük sem emlékezett pontosan, kinek az ötlete volt, hogy az egykor barlangáskodáshoz használt munkavédelmi sisakot elővegyék. De a krypton izzó, amely akár harminc méter távolságra is elvilágít és százfokos dőlésszögben állítható, tökéletes segédeszköznek bizonyult az életadásra készülődő, és ezért vérbő és dagadó női szemérem megvilágításához. A férj már az utolsó simításokat végezte, amikor a szomszéd szobából betoppant a délutáni alvástól még álomittas gyerek, és szemét nagyra kerekítve kérdezte: háttttimiccsináltok?!?!?!?

Korniss Dezső: Laokoón I.

Odalenn, a ház előtt az esti buszra várva a táskájában rágó után kotorászott egy másodsorra elhagyott feleség, de mindig csak régi számlák és használt papírzsebkendők akadtak a kezébe.

szarvetemény

Rátört és hirtelen bizonyossággá érett benne a gondolat, hogy semmi különleges nincs benne. Hogyan is lehetne? Éppúgy a csikkek és napraforgóhéj pettyezte, kopott fűvön vándorog nap mint nap, akár a többi panellakó, vagy mint az a férfi itt mellette, aki éppen könnyíteni készül magán. A ház előtti kiskert, melyet éveken át gondozott, egyszeriben mosolyognivaló közepszerűségnek, dilettáns ballépésnek tűnt. A büdöskeágyás szélén száradó kutyaürüléket eddig apró szépséghibának tekintette, most egyetlen szó formálódott benne: szarvetemény.

– Háttttimiccsináltak?!?!?!? – hallotta fentről, mert nincsenek paneltitkok, és úgy érezte, ez bizonyára neki, meg a mellette vizelő férfinak szól.

De a férfi csak a pisilésre koncentrált. A buszmegálló melletti hárs cingár törzsére irányította vizeletét, és örömmel figyelte, ahogyan egy furcsa, életerős alak rajzolódik ki rajta: szupermenre hasonlított, és volt benne valami jánosvitézes is – éppen most vizelte oda a kackiás bajuszt az orra alá....

Éjszaka, abban a nehezen meghatározható időpillanatban, amikor éppen semmi visszavonhatatlanul elrontott nem történt a lakótelepen, megmozdult a pisifigura, és tette készen lépett néhányat a bitumenen. Két dolgot érzett biztosan, és mindkettőt a létezés tanújelének vélte: küldetéstudatot és hűgyszagot.

felső kép | Vaszkó Ödön: Este